

§§ 35—37 kárného řádu«, neprovedl však toto, samo o sobě tehdy nerosozumitelné tvrzení, věnoval všechny své ostatní vývody obsahu nálezu a nenavrhl, by nález byl zrušen, nýbrž jenom, by nález byl změněn a on úplně osvobozen. Uváží-li se, že stěžovateli jako bývalému soudci a jako advokátu musily býti známy význam a následky zmatečnosti, způsobené nedostatkem řádného předvolání, nemůže ani nyní tehdejší jeho postup býti vyložen jinak, než, že si byl vědom toho, že nové ústní líčení nemůže již nic podstatného změnit na skutkových výsledcích prvního, odročeného líčení, při němž byl přítomen a přednesl svou obhajobu, tím méně na výsledku přísežných svědeckých výslechů, provedených mezi prvním a druhým ústním líčením, že rozhodnutí závisí již jenom na posouzení jeho dílem doznaného, dílem svědky dosvědčeného jednání, a že proto případné zrušení nálezu a nové ústní líčení by nemělo vlivu na konečný výsledek kárného řízení. Očekáváje, že obrana ve věci samé dostačí k osvobození Nejvyšším soudem, neuplatnil stěžovatel zmatečnost nálezu, a nemůže nyní, když byl ve svém očekávání zklamán, již napravit, co tehdy zanedbal. Stížnosti musil býti proto odepřen úspěch.

Čís. 29 dis.

Porušení povinností povolání, nezodpověděl-li advokát úmyslně dopisy předsednictva kárné rady advokátní komory a nedostal slibu, že předloží určité doklady (ve své kárné věci).

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds II 9/26.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 4. června 1926, pokud jím byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení cti a vážnosti stavu, a kárný nález v napadené části potvrdil s tím, že čin, jímž byl odvolatel uznán vinným, nezakládá přečin porušení cti a vážnosti stavu, nýbrž přečin porušení povinností povolání.

D ů v o d y:

Obviněný nebyl odsouzen proto, že nevyhověl žádosti, pokud se týče vyzvání předsednictva kárné rady z 19. listopadu, 3. a 14. prosince 1925 a ze dne 30. dubna 1926, by ve lhůtách jemu uložených předložil spisy a doklady, vztahující se na kupní smlouvy, ohledně nichž bylo proti němu zavedeno kárné řízení pro průtahy při jich provádění, nýbrž proto, že nechal dopisy předsednictva kárné rady úmyslně nezodpověděny a že mimo to nedostal svému slibu v podání ze dne 16. dubna 1926, že žádané doklady předloží do osmi dnů. Jeví se proto bezpředmětnými úvahy, jimiž odvolatel doličuje jednak, že práva, vytčená

v § 31 odst. druhý kárného statutu, přísluší nikoliv kárné radě jako takové, nýbrž jí zřízenému vyšetřovacímu komisaři, jednak že zákon neukládá obviněnému advokátovi, by opatřoval proti sobě průvodní prostředky. Obviněnému nebylo by lze nic vytknouti, kdyby byl, odpovídaje na první jemu doručený dopis předsednictva kárné rady ze dne 19. listopadu 1925, předsednictvu kárné rady sdělil, že se jako obviněný nepokládá za povinna, předložiti žádané spisy a doklady a poskytnouti kárné radě ještě další vysvětlení, než které již byl podal, po případě že předloží spisy a doklady teprve při ústním jednání, k čemuž, jak tvrdí v odvolání, měl pádné důvody. Nesměl však nechat dopisy ty bez odpovědi a nesměl bez dostatečné omluvy nedodržeti slib v podání ze dne 16. dubna 1926. Důsledkem povolání advokátova nejsou jen povinnosti k stranám, nýbrž i povinnosti k jeho stavovským úřadům, k advokátní komoře, k výboru advokátní komory, ke kárné radě a tím i k jejímu předsednictvu. Kárná rada, pokud se týče její předsednictvo, jest stavovským úřadem advokátů, zřízeným podle § 33 adv. ř. a nepřestává jí býti proto, že se její členové volí ze členů komory a těmito, a že nejsou státem ustanovováni. Zákon vyhradil advokátům právo autonomní správy všech jejich stavovských záležitostí a kárné moci nad advokáty a advokátními kandidáty, musí tudíž jejich orgánům a zvláště i kárné radě, pokud se týče předsednictvu kárné rady, býti přiznána oprávnění, jež přísluší všem jiným nadřízeným úřadům. Autoritu vlastního stavovského úřadu jest povinen každý advokát uznávati, poněvadž by se jinak účel zdárné působnosti tohoto úřadu stal ilusorním. Vynucení této povinnosti nemůže se podle advokátského řádu státi jinak, než kárným řízením. Advokát, jenž dopisy kárné rady, pokud se týče jejího předsednictva, nechá úmyslně nezodpověděny, porušuje povinnosti, jež mu vplynuly z jeho povolání jako advokáta k jeho stavovským úřadům. Této povinnosti nebyl obviněný spoštěn ani po dobu, po kterou se vedlo proti němu kárné řízení. Obviněný mohl, jak již podotčeno, v odpovědi na dopisy zaujati stanovisko, že není jako obviněný povinen, žádané spisy a doklady předložiti, nesměl však dopisy ty nechat bez odpovědi, neboť tím dal na jevo, že autoritu svého stavovského úřadu neuznává. Jde o porušení povinností povolání a nikoliv, jak za to má kárný nález, o porušení cti a vážnosti stavu, zvláště když se jednání obviněného nedostalo na veřejnost, nýbrž zůstalo utajeno uvnitř komory. Zjev, nasvědčující podle odvolatelova mínění tomu, že ani kárná rada neshledala v nezodpovědění prvního svého dopisu kárný přečin, spatřuje odvolatel neprávem v tom, že nezavedla proti němu hned tehdy kárné řízení, nýbrž zaslala mu ony tři další dopisy. Byloť jí počítati s možností, že onen první dopis buď obviněného nedošel, nebo jím jen pro nával prací nebo z jiného omluvitelného důvodu nebyl závčas zodpověděn, pokud se týče žádosti v něm obsažené nebylo vyhověno. Opětovovala-li pak kárná rada původní žádost ještě třikráte a upozornila-li obviněného teprve ve třetím ze svých dopisů, že jeho chování zakládá kárný přečin, lze v tomto jejím postupu spatřovati pouze doklad její shovívavosti. Odvolatel tvrdí sice v odvolání stejně, jak byl učinil již

při ústním jednání v první stolici, že dopisy kárné rady ze dne 3. a 14. prosince 1925 nedostal, kárná rada dospěla však věcně přílehlavými úvahami v důvodech nálezu ku přesvědčení, že se do rukou obviněného dostaly všechny čtyři dopisy jemu kárnou radou zasláné. Ostatně nepozbylo by počínání obviněného rázu kárného přečinu porušení povinností povolání ani tehdy, kdyby byl úmyslně nechal nezodpověděnými jen ony dva dopisy předsednictva kárné rady ze dne 19. listopadu 1925 a ze dne 30. dubna 1926, a jeví se nezodpovědění dopisu ze dne 30. dubna 1926 tím povážlivějším, když dopisu tomu předcházela již slib obviněného v podání ze dne 16. dubna 1926, že doklady předloží do osmi dnů, kterémužto slibu však obviněný nedostál. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině zamítnouti a napadený kárný nálezn potvrditi, ovšem vzhledem k tomu, co vyloženo o kvalifikaci činu, s tím, že čin, jímž byl odvolatel uznán vinným, nezakládá přečin porušení cti a vážnosti stavu, nýbrž přečin porušení povinností povolání.

Čís. 30 dis.

V kárném řízení jest obdobně šetřiti předpisů trestního řádu; uplatňování formálního důvodu zmatečnosti (čís. 8 § 281 tr. ř.) teprve při ústním odvolacím líčení jest opožděno.

I rozsudek pro zmeškání jest vyhlásiti (§§ 458 odstavec první, 459 tr. ř.); nestalo-li se tak, není to ani zmatkem ani kárným činem.

Pro kvalifikaci poklesku jako nepřístojnosti není třeba, by si soudce uvědomil dosah svého jednání.

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds II 11/26.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech soudců zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu moravsko-slezského vrchního zemského soudu v Brně jako kárného soudu ze dne 6. října 1926, pokud jím byl obviněný uznán vinným služebními nepřístojnostmi podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a § 47 pat. z 3. května 1854, čís. 81 ř. zák., pokud čelilo proti odstavci písm. b) kárného nálezu, vyhověl však jeho odvolání z výroku o vině, pokud čelil proti odstavci písm. a) kárného nálezu, zrušil výrok o vině, obsažený v tomto odstavci, jakož i výrok o trestu a uložil obviněnému za zbývající služební nepřístojnost uvedenou pod písm. b) kárného nálezu, pořádkový trest podle § 3 písm. a) zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

Důvody:

K odstavci písm. a) kárného nálezu: Především bylo odvolacímu soudu zaujati stanovisko k námitce, vznesené obhájcem obviněného te-